

Ἐκκλησίας Ἀντιοχείας (1517-1935), καθ' ἣν συντελεῖται ἡ ἀναγέννησις αὐτῆς καὶ ἐκτίθενται αἱ συνεπεῖαι τῶν ὀλεθρίων διαιρέσεων τοῦ ἀντιοχικοῦ θρόνου καὶ τῆς λατινικῆς ἐν Συρία προπαγάνδας ἐμφανισθεῖσαι νέαι ἐν τῇ ἀντιοχικῇ ἐκκλησίᾳ διαιρέσεις, αἱ ἐκ τῶν ὑπὲρ τῆς ὀρθοδοξίας τελευταίων ἀγῶνων μεταβολαὶ καὶ ἡ σύγχρονος τῆς Ἐκκλησίας Ἀντιοχείας συγκρότησις.

Εἰς τὸ σύγγραμμα προσαρτῶνται χάριτος τοῦ κλίματος τοῦ Πατριαρχείου Ἀντιοχείας κατὰ τὴν ἀναγραφὴν τῶν Ἐπισκοπῶν ἐπὶ Ἀναστασίου Α', χρονολογικὸς πίναξ τῶν πατριαρχῶν Ἀντιοχείας ἐπὶ τῇ βάσει τῆς χρονολογικῆς σειρᾶς τοῦ ἔργου καὶ λεπτομερὴς ἀλφαβητικὸς κατάλογος ὀνομάτων.

Εἶναι περιττὸν νὰ ἐξαρθῇ ἡ μεγάλη σημασία τοῦ ἔργου τούτου τοῦ χαλεκότερου ἱστορικοῦ τῆς Ὀρθοδόξου Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας. Ὁ θάνατος κατέλαβεν αὐτὸν ἐτοιμάζοντα καὶ τὴν ἱστορίαν τῆς Ἐκκλησίας Κωνσταντινουπόλεως ταύτης ὅσα κεφάλαια εὔρον ἐν τοῖς καταλοίποις χειρογράφοις του αὐτοτελῆ καὶ ἀπρητισμένα ἐδημοσίευσεν ἐν τῇ «Θεολογία» καὶ εἰς εὐάριθμα ἀνάτυπα, ὑπάρχει δὲ καὶ ἄλλη σχετικὴ ὕλη, μὴ ὑποκειμένη εἰς δημοσίευσιν ὡς τεμαχισμένη καὶ ἀσυμπλήρωτος.

Εὐχομαι ὅπως, μερίμνη τοῦ Πατριαρχείου Ἀντιοχείας, ἐπιτευχθῇ ἡ εἰς τὴν ἀραβικὴν μετάφρασιν τοῦ παρόντος ἔργου ἥ, τοῦλάχιστον, ἐπίτομος αὐτοῦ περίληψις χάριν τοῦ ἀραβοφώνου ποιμνίου. Τὸ πρᾶγμα δὲν θὰ ἦτο δύσκολον, λαμβανομένου ὑπ' ὄψιν, ὅτι ἱκανοὶ τῶν εὐσεβῶν ὀρθοδόξων Σύρων θὰ ἐδέχοντο νὰ ἀναδειχθῶσι χορηγοί, προκειμένου νὰ συμβάλωσιν εἰς τὸν διὰ τὴν ἐκκλησίαν αὐτῶν ἐφοδιασμὸν διὰ τοῦ περιφανοῦς τούτου μνημείου, τὸ ὁποῖον ἤγειρε πρὸς τιμὴν τῆς ὀσοφώτατος τῶν ἱστορικῶν τῆς κατὰ Ἀνατολὰς ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας.

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΠΑΠΑΜΙΧΑΛΗ

Forty-five Stories from the Dodecanese edited and translated from the Mss. of Jacob Zarraflis by R. M. Dawkins. Cambridge 1950, 8ον μέγ., σελ. XII+560.

Ἑλληνικῶν παραμυθιῶν ἔχομεν, ἐκδεδομένας καὶ μὴ, ἀρκετὰς συλλογὰς, προσέτι δὲ καὶ πολλῶν ἐξ αὐτῶν μεταφράσεις εἰς ξένας γλώσσας, καὶ μάλιστα εἰς τὴν γερμανικὴν, γαλλικὴν καὶ ἀγγλικὴν.

Παρὰ τὴν σχετικὴν ἐπάρκειαν ὅμως τοῦ συλλεχθέντος ὕλικου, τὸ ὁποῖον εἶναι ἀνάγκη νὰ ἐπαυξηθῇ ἀκόμη, διὰ συλλογῆς νέων παραμυθιῶν ἢ παραλλαγῶν αὐτῶν ἐξ ἄλλων ἑλληνικῶν περιφερειῶν, ἡ μελέτη τούτου δὲν ἔχει ἀναπτυχθῆ παρ' ἡμῖν μέχρι τοῦδε δι' ἀρκετῶν σχετικῶν ἐργασιῶν.

Διὰ τοῦτο πρέπει νὰ χαιρετισθῇ μετ' ἰδιαιτέρας ἱκανοποιήσεως ἡ προκειμένη σπουδαιότης εἰσφορὰ παραμυθιῶν ὑπὸ τοῦ γνωστοῦ ἀπὸ πολλοῦ λαμπροῦ ἐρευνητοῦ τῆς ἑλληνικῆς λαογραφίας καὶ ἑλληνικῶν διαλέκτων ἄγγλου κ. R. M. Dawkins, ὅστις, ἤδη ἀπὸ τοῦ ἔτους 1916, ἔχει ἐκδώσει ἑτέραν συλλογὴν ἐξ ἑνεήκοντα δύο παραμυθιῶν ἐκ Μ. Ἀσίας, συνοδευμένην ὑπὸ συγκριτικῶν παρατηρήσεων περὶ τῶν παραμυθιῶν τῆς συλλογῆς ταύτης ὑπὸ τοῦ κ. W. R. Halliday ¹.

Εἰς τὴν νέαν ταύτην συλλογὴν ἑλληνικῶν παραμυθιῶν ὁ Dawkins ἐκδίδει τεσσαράκοντα καὶ πέντε δωδεκανησιακὰ παραμύθια προερχόμενα ἐκ τῶν νήσων Ἀστυπалаίας, Κῶ, Λέρου καὶ Καλύμνου.

Ταῦτα μετ' ἄλλου λαογραφικοῦ ὕλικου συλλεγόμενα ὑπὸ τοῦ Κῶου Ἰακώβου Ζαρράφτη κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ παρόντος αἰῶνος (1905), κατόπιν παρακινήσεως τοῦ ἄγγλου καθηγητοῦ Dr. W. H. D. Rouse, ἀπεστάλησαν εἰς τοῦτον, ὅστις ἔπειτα ἐδώρησε τὴν συλλογὴν εἰς τὴν βιβλιοθήκην τοῦ Πανεπιστημίου τοῦ Καϊμπριτζ ².

Τῶν δημοσιευομένων παραμυθιῶν, πλὴν βραχείας εἰσαγωγῆς εἰς τὴν ὁποίαν ὁ ἐκδότης ἐκθέτει τὸ διάγραμμα τοῦ ἔργου του, πίνακος τῶν περιεχομένων καὶ βιβλιογραφίας, ἔτι δὲ καὶ σημειώματος περὶ τῶν τουρκικῶν κειμένων (σ. I - XI), προτάσσονται ἀκόμη τρία σπουδαιότατα κεφάλαια (σ. 1 - 28) εἰς τὰ ὁποῖα πραγματεύεται ὁ D. μὲ βαθεῖαν γνῶσιν τοῦ ἐκδιδομένου ὕλικου καὶ συγκριτικὴν τῶν παραμυθιῶν ἐξέτασιν πρὸς τὰς παραλλαγὰς αὐτῶν ἐκ τοῦ ἑλληνικοῦ χώρου καὶ τῶν ὁμόρων λαῶν, α') περὶ τῆς τέχνης τῆς ἀφηγήσεως τῶν παραμυθιῶν εἰς τὴν Δωδεκάνησον (σ. 1 - 17), β') περὶ τῆς γενικῆς σχέσεως τῶν ἐκδιδομένων παραμυθιῶν (σ. 18 - 24) καὶ γ') περὶ τῆς ἀξίας τῶν παραμυθιῶν (σ. 25 - 28).

Εἰς τὸ πρῶτον τῶν κεφαλαίων τούτων ὁ D. κάμνει λόγον περὶ τοῦ συλλογῆς Ἰακ. Ζαρράφτη καὶ τοῦ ἔργου του, ὡς καὶ περὶ τῆς ἱστορίας τῆς λαογραφικῆς αὐτοῦ συλλογῆς, παρατηρῶν ὅτι ὁ Ζαρράφτης, ἐνῶ σημειώνει τὸν τόπον ἀπὸ τὸν ὁποῖον συνέλεξε τὸ ὕλικόν, δὲν λέγει τίποτε, πλὴν μιᾶς περιπτώσεως, περὶ τῆς ἡλικίας, τοῦ φύλου καὶ τῆς κοινωνικῆς θέσεως τῶν ὑπαγορευσάντων τοῦτο εἰς αὐτόν.

Ἐξετάζων τὴν τέχνην τῆς ἀφηγήσεως τοῦ παραμυθιοῦ εἰς τὴν Δωδεκάνησον ὁ D. ἐξαίρει τὴν σημασίαν τῆς γλώσσης καὶ τονίζει τοὺς εὐνοικοὺς ὄρους πρὸς καλλιέργειαν αὐτοῦ καὶ ἰδίᾳ τὴν θέσιν, τὴν ὁποίαν κατεῖχε τοῦτο

¹ Modern Greek in Asia Minor by R.M. Dawkins, M.A., with a chapter on the subject-matter of the Folk-tales by W. R. Halliday, B. A. B. Litt. Cambridge 1916.

² Ἐκ τῆς συλλογῆς ταύτης ἐξέδωκε προσέτι ὁ Dawkins καὶ τεσσαράκοντα δημοτικὰ ᾄσματα ἐν Λαογρ. ΙΓ' (1950 - 1951) 33 - 99.

εις τὸν κοινωνικὸν βίον τοῦ λαοῦ, ὡς μέσον τέρψεως αὐτοῦ ὑπὸ τῶν εἰδικῶν παραμυθῶν.

Περαιτέρω ἐξετάζεται ὑπὸ τοῦ ἐκδότου ἡ λογοτεχνικὴ μορφή τῶν παραμυθιῶν, ἡ ἀρχὴ καὶ τὸ τέλος αὐτῶν καὶ αἱ εἰς αὐτὰ ἔμμετροι ἐκφράσεις.

³ Ἀπὸ τῆς ἀπόψεως τῶν ἐπεισοδίων τὰ ὁποῖα ἀπαρτίζουν ἕκαστον παραμυθὶ διακρίνει ὁ D. (σ. 6) τὰ παραμύθια εἰς δύο ομάδας, ἤτοι εἰς τὰ παραμύθια, τῶν ὁποίων οἱ ἥρωες εἶναι νεράιδες, δράκοι καὶ ἄλλα δαιμονικὰ ὄντα (ἄρ. 1 - 17) καὶ εἰς ἐκεῖνα τῶν ὁποίων τὰ ἐπεισόδια εὐρίσκονται εἰς σχῆσιν πρὸς τὴν καθημερινὴν ζωὴν (ἄρ. 18 - 45).

⁴ Ἡ τελευταία ὁμὰς δύναται ἀκόμη νὰ ὑποδιαιρεθῇ : α') εἰς παραμύθια περιεχομένου θυμοσοφικοῦ (ἄρ. 18 - 23), ἠθικοῦ (ἄρ. 24 - 28) καὶ ἠθικολογικοῦ (ἄρ. 29 - 31) καὶ β') εἰς παραμύθια (ἄρ. 32 - 45) τὰ ὁποῖα δύναται νὰ θεωρηθοῦν ἱστορίαὶ ἐκ τῆς πραγματικῆς ζωῆς καὶ τὰ ὁποῖα ἐνδιαφέρουν κυρίως ὡς ἀφηγήσεις (σ. 10).

Τὰ παραμύθια τῆς τελευταίας ταύτης κατηγορίας διακρίνει περαιτέρω ὁ ἐκδότης εἰς ἐκεῖνα εἰς τὰ ὁποῖα 1) ἐμπλέκονται λαϊκαὶ δοξασαί (ἄρ. 32 - 35), 2) περιέχονται στοιχεῖα ἐκ τοῦ ἀρχαίου κόσμου τῶν παραμυθιῶν περὶ νεράιδων· ταῦτα ἔχουν προσαρμοσθῆ πρὸς τὸν καθ' ἡμέραν βίον καὶ ἔχουν οὕτω τὴν μορφήν μυθιστορήματος (ἄρ. 36 - 41) καὶ 3) εἰς παραμύθια (σ. 11) παρέχοντα καθαρὰς ἀφηγήσεις γεγονότων, τὰ ὁποῖα ἠδύναντο νὰ ἔχουν συμβῆ (ἄρ. 42 - 45). Ὁ D. συζητεῖ ἐπίσης τὸ ζήτημα τῆς προελεύσεως καὶ διαμορφώσεως παραμυθιῶν ἐκ τῆς γραπτῆς καὶ τῆς προφορικῆς παραδόσεως καὶ τῶν μεταξὺ αὐτῶν ἐπιδράσεων.

Εἰς τὸ δευτέρον κεφάλαιον (σ. 18 - 24) ἔχων ὁ D. ὑπ' ὄψιν του τὰς θεωρίας διαφόρων ἐρευνητῶν περὶ τῆς γενέσεως καὶ τῆς διαδόσεως τῶν παραμυθιῶν, ὧν ἄλλας δέχεται ἢ τροποποιεῖ, προσπαθεῖ διὰ τῆς παρεξετάσεως πρὸς τὰ ἐκδιδόμενα παραμύθια τῶν γνωστῶν εἰς αὐτὸν ἑλληνικῶν παραλλαγῶν καὶ τῶν ὁμοίων παραμυθιῶν εἰς τοὺς γειτονικοὺς λαοὺς, τοὺς βαλκανικοὺς, τοὺς ἰταλοὺς καὶ ἰδίᾳ τοὺς τούρκους, νὰ ἐντάξῃ τὰ δωδεκανησιακὰ παραμύθια εἰς τὸν κύκλον τῶν παραμυθιῶν τῶν λαῶν τοῦ ἀνατολικοῦ μεσογειακοῦ χώρου.

⁵ Ἐκ τῆς ἐξετάσεως ταύτης διαπιστώνει ὁ D. ἐπιδράσεις εἰς περιορισμένην ἔκτασιν ἰταλικῶν, βαλκανικῶν καὶ τουρκικῶν παραμυθιακῶν στοιχείων (σ. 20 - 21), αἱ ὁποῖαι ὅμως δὲν ἀλλοιώνουν τὸν ἑλληνικὸν χαρακτῆρα τῶν παραμυθιῶν.

Εἰδικώτερον ἐκ τῆς συγκριτικῆς ἐξετάσεως τῶν παραμυθιῶν πρὸς τὰ ὅμοια τουρκικὰ καταλήγει εἰς τὴν γνώμην ὅτι ἐκ τούτων ἐλάχιστα εἶναι τουρκικά, τὸ ὑπ' ἄρ. 29, πιθανὸν δὲ καὶ τὸ ὑπ' ἄρ. 28, καί, ἀποκρούων τὴν ὑποστηρικθεισάν ἀποψιν περὶ ἐπιδράσεων τουρκικῶν παραμυθιῶν εἰς τὰ ἑλληνικά, δέχεται (σ. 22) ἀντιθέτως ἐπιδράσεις τῶν ἑλληνικῶν ἐπὶ τὰ τουρκικά.

Τὰ ἐκδιδόμενα ἐνταῦθα παραμύθια παρατηρεῖ ὁ D. ὅτι παρουσιάζουν εἰς τὴν συγκρότησιν αὐτῶν ἔντονα χαρακτηριστικά τῆς νησιωτικῆς ζωῆς· οὕτω τὰ πρόσωπα εἰς πολλὰ ἐκ τῶν παραμυθιῶν τούτων πολιτογραφοῦνται ὡς τοπικοὶ ἥρωες π.χ. βασιλεῖς τῆς Κῶ (σ. 133 καὶ 486), τῶν ὁποίων τὰ κατορθώματα καὶ αἱ πράξεις προτιθενται οὐ μόνον, ἵνα τέρψουν τοὺς ἀκροατὰς διὰ τῆς ἀφηγήσεως ἀλλὰ καὶ νὰ διδάξουν αὐτούς.

Τὰ στοιχεῖα τῶν ἐπεισοδίων εἰς τὰ παραμύθια ἔχουν ἐπίσης προσαρμοσθῆ πρὸς τὸν βίον τῶν νησιωτῶν· οὕτως ἡ περιγραφή τῆς σφοδρᾶς θαλασσοταραχῆς (σ. 487 - 488) καὶ τῆς πάλης τοῦ πλοίου πρὸς τὸ ὑγρὸν στοιχεῖον ἔχει ληφθῆ ἐκ τῆς καθημερινῆς σκληρᾶς πάλης τῶν κατοίκων πρὸς τὴν θάλασσαν. Πολλὰ ἔτι στοιχεῖα ἐκ τοῦ λαϊκοῦ πολιτισμοῦ, ἥτοι παροιμιαί, γνῶμαι, θρησκευτικαὶ καὶ ἄλλαι λαϊκαὶ παραδόσεις, δοξασίαι καὶ ἔμμετροι ἐκφράσεις ἐμπλέκονται μετὰ τέχνης εἰς τὴν ὑπόθεσιν τοῦ παραμυθιοῦ, τὸ ὁποῖον οὕτω ὑψίσταται λογοτεχνικὴν διασκευήν.

Ἐκ πλήθους παρεμβολῶν τοιούτων στοιχείων σημειῶν τὴν ἐξῆς ἐκ τοῦ παραμ. «Ὁ σκρίνος» (σ. 116, στ. 5). Γραῖά τις ἐγέννησε κεφαλὴν βοός, ἡ ὁποία μετ' ὀλίγον διεροάγη καὶ παρουσιάσθη ἕξ αὐτῆς «ἓνα παλτηκάρι πεντάμορφον ἀπού ἴλεεν τοῦ ἥλτσου, λάμψε γιᾶ νὰ λάμψω». Ἡ πρόκλησις αὕτη πρὸς τὸν ἥλιον σημειοῦμεν ὅτι εἰσήχθη εἰς τὸ παραμύθι ἐκ τοῦ δημοτικοῦ ἔθους «Ἄγων μεταξὺ κόρης καὶ ἡλίου περὶ κάλλους», ὅπου λέγεται :

«Ἡλιε....

πρόαλε ἕς τὰ περάματα νὰ φέξης καὶ νὰ φέξω
νὰ ρεβακάρης ἕς τὴ θωριὰ νὰ λάψης καὶ νὰ λάψω»¹

ἢ ὡς ἀκριβῶς φέρεται εἰς πολλὰς τῶν παραλλαγῶν τοῦ ἔθους.

Ἡ κόρη (ἀγαπητικὰ)

«Καὶ μετὰ τὸν ἥλιο ἴμάλωνε, μετὰ τὸν ἥλιο μαλώνει.

Γιᾶ ἴβγα, ἥλιε μου, γιᾶ νὰ βγῶ· γιᾶ λάμψε γιᾶ νὰ λάμψω»².

Ὡς πρὸς τὸ ζήτημα τῆς καταγωγῆς τῶν ὑπὸ συζήτησιν παραμυθιῶν ὁ D. καταλήγει εἰς τὸ συμπέρασμα (σ. 23) ὅτι ἄλλα τούτων εἶναι αὐτόχθονα, ὀλίγα προέρχονται ἕξ ἰταλικῆς ἐπιδράσεως κατὰ τὸν μεσαιῶνα καὶ τέλος ὅτι ἀρκετὰ ἠπειρωτικοῦ χρώματος, προερχόμενα ἕξ ἀνατολῶν, διεμορφώθησαν εἰς ἡν μορφήν ἐκδίδονται εἰς τὴν Μ. Ἀσίαν ἕξ ἧς μετεδόθησαν κατόπιν εἰς τὴν Δωδεκάνησον, ὅτε ἡ περιοχὴ αὕτη ἦτο ἀκόμη ἑλληνικὴ, δηλαδὴ πρὸ τῆς διεισδύσεως τῶν Τούρκων.

¹ Μ. Μιχαηλίδου Νουάρου, Καρπαθιακά μνημεῖα. Α' Δημοτικὰ τραγούδια Καρπάθου, Ἀθ. 1928, σ. 87, ἀρ. 17, στ. 6 - 7.

² Arn. Passow, Τραγούδια ρωμαίικα. Lips. 1860, σ. 114, ἀρ. 536, στ. 4 - 5.

Εἰς τὸ τρίτον κεφάλαιον (σ. 25-28) ὁ σοφὸς ἐκδότης συζητεῖ περὶ τῆς ἀξίας τῶν παραμυθιῶν. Εἰς ταῦτα τονίζει ὅτι εὐρίσκει ὁ λαὸς εὐχαρίστησιν ἀκροώμενος τὰς μετὰ τεχνικῶν περιγραφῶν ἀφηγήσεις. Εἰς ἄλλα παραμύθια παρατηρεῖ ὅτι προβάλλονται ἠθικὰ διδάγματα καὶ διατυποῦνται γινῶμαι περὶ τοῦ τρόπου τοῦ βίου, ἐνῶ εἰς ἄλλα, τὰ ὅποια παρουσιάζονται ὡς παραβολαὶ καὶ μῦθοι, ἐκφράζονται κατὰ τρόπον ἄπλοῦν διάφορα αἰσθήματα καὶ γινῶμαι τοῦ λαοῦ.

Τὰς εἰσαγωγικὰς αὐτὰς παρατηρήσεις τοῦ D. ἀκολουθεῖ (σ. 31-524) τὸ κείμενον τῶν παραμυθιῶν μετ' ἀντιστοίχου μεταφράσεως εἰς τὴν ἀγγλικὴν καὶ ἐπιτασομένων εἰς ἕκαστον παραμῦθι σοφῶν ἐρμηνευτικῶν καὶ μάλιστα πραγματικῶν σημειωμάτων τοῦ ἐκδότου περὶ τῆς σχέσεως τοῦ παραμυθιοῦ πρὸς τὰς ἑλληνικὰς παραλλαγὰς αὐτοῦ καὶ τὰς τῶν γειτονικῶν λαῶν.

Τὰ κείμενα τῶν παραμυθιῶν ἀκολουθεῖ (σ. 525-535) κεφάλαιον εἰς τὸ ὅποῖον ὁ D. πραγματεύεται περὶ τῆς δωδεκανησιακῆς διαλέκτου εἰς ἣν εἶναι καταγεγραμμένα τὰ παραμύθια. Ὁ ἐκδότης δημοσιεύει (σ. 536-558) καὶ γλωσσάριον εἰς ὃ περιλαμβάνονται αἱ ἐν τοῖς παραμυθίοις λέξεις, αἱ ἔχουσαι ἀνάγκην ἐρμηνείας, ἐν συνεχείᾳ δὲ (σ. 559-560) καὶ πίνακα ὀνομάτων καὶ πραγμάτων.

Εἰς τὴν ἐκδοσιν τῶν κειμένων νομίζω ὅτι δὲν ἔπρεπε ν' ἀκολουθήσῃ ὁ D. πιστῶς τὸ ὀρθογραφικὸν σύστημα τοῦ Ζαρωράτη εἰς τοὺς τύπους : σ. 33 ἴντα ἀντὶ τοῦ ὀρθοῦ εἶντα, σ. 466 τοῦρεσε, νᾶρκεται, νᾶτον, τῶλεγα, τῶπαθα, σ. 471 ποῦχε, τῶκρινε κ.ἄ. ἀντὶ τοῦ ῥεσε, νᾶ ῥκεται, νᾶ ῥτον, τὸ ῥεγα, τὸ ῥπαθα, πὸν ῥχε, τὸ ῥκρινε σ. 281 ἀναμεταξύ τος, σ. 468 τὸς λέει ἀντὶ ἀναμεταξύ τως, τῶς λέει κλπ.

Ἐκ παρατηρήσεών μου κατὰ τὴν ἀνάγνωσιν τῶν παραμυθιῶν καταχωρίζω ἐνταῦθα τὰς ἑξῆς.

Εἰς τὸ ὑπ' ἀρ. 15 παραμῦθι (Ἡ δασκαλοπούλα) ἀναφέρεται (σ. 201) ὅτι ὁ λαὸς τῆς Λέρου πιστεύει εἰς τὸν δαίμονα Καλόστρατον, κατ' εὐφημισμὸν ἀντὶ τοῦ Κακοστράτην, ὡς ὀρθῶς παρατηρεῖ ὁ D. (σ. 205). Ἡ πίστις αὕτη περὶ τοῦ δαίμονος τούτου σημειώνομεν ὅτι ἀπαντᾷ ὁμοίως καὶ εἰς τὴν νῆσον Σύμην¹. Πρὸς τὸν δαίμονα τοῦτον σχετίζεται καὶ τὸ ἐν Ἀπεράθῳ τῆς Νάξου τοπωνύμιον «τοῦ Καλιστράτου τὸ πέραμα». (Χειρ. ἐν τῷ Λαογρ. Ἄρχ. ὑπ' ἀρ. 1609, σ. 1 ἀρ. 2. Συλλογὴ ὑπὸ Δημ. Οἰκονομίδου).

Εἰς τὸ ὑπ' ἀρ. 16 παραμῦθι ἐκ Καλύμνου «Ἡ δάφνη» (σ. 207-212) προσθέντομεν ἔτι τὰς παραλλαγὰς : μίαν ἐκ Κρήτης (Σητείας) (Ἐπετ. Ἐταιρ. Κρητ. Σπουδῶν Α' (1938) 524-526) καὶ ἑτέραν ἐξ ἀδήλου τόπου (Μπουκέτο 16 (1939), ἀρ. φ. 807, σ. 46 καὶ 68).

¹ Νικητὰ Χαβιαροῦ, Ὁ Καλοστράτης τῆς Σύμης. Δωδεκ. Ἐπιθεώρ. ἔτ. Α' [1947] 98-99.

Τοῦ ὑπ' ἀρ. 20 παραμ. ἐκ Κῶ (Κέφαλος) «Ἡ κόρη τοῦ κηπουροῦ» (σ. 241 - 245) ὑπάρχει ἔτι δημοσιευμένη παραλλαγή ἐκ Κρήτης εἰς τὴν συλλογὴν Εὐαγγ. Φραγκάκι, Συμβολὴ στὰ λαογραφικὰ τῆς Κρήτης, ἸΑθ. 1949, σ. 107 - 111.

Τοῦ ἐπεισοδίου τῆς ἀποστολῆς ὑπὸ τοῦ βασιλόπουλλου εἰς τὴν ἔξυπνην νεάνιδα δώρων μετ' ἀλληγορικῆς ἐπιστολῆς ὑπάρχουν παραλλαγὰι καὶ εἰς ἄλλο ἐκ Σητείας Κρήτης παραμῦθι «Ἡ καλὴ βασίλισσα» (Μύσων Ζ' (1938) 150 - 151) καὶ εἰς εὐτράπελον διήγησιν (ἐκ τῆς περιοχῆς Ἡρακλείου Κρήτης) «Ἡ πέρδικα καὶ ἡ κουρούνα» (Ἐπετ. Καλλιτεχνῶν Λογοτεχνῶν Χανίων, ἔτ. Α' (1937), σ. 42 - 43).

Εἰς τὸ ὑπ' ἀρ. 22 παραμ. ἐκ Λέρου «Τὸ καταλόγι» (σ. 252 - 253), ἡ βασιλοπούλλα εἰς κάθε νέον, ὅστις ἐξήτει αὐτὴν εἰς γάμον, προέτεινε προηγουμένως πρὸς λύσιν τὸ αἶνιγμα :

«Τὰ θωρῶ, φορῶ
τὰ πατῶ, μασῶ
καὶ τὸ νοῦγ κρατῶ καὶ πίνω».

Ἡ διατύπωσις αὕτη εἶναι ἐσφαλμένη εἰς τοὺς δύο πρώτους στίχους. Ἡ ὀρθὴ εἶναι αὕτη :

«Τὰ θωρῶ, φορῶ
τὰ μασῶ, πατῶ
καὶ τὸ νοῦγ κρατῶ καὶ πίνω».

Οὕτω φέρεται τὸ αἶνιγμα τοῦτο καὶ εἰς κρητικὴν (ἐκ Ζήρου Σητείας) παραλλαγὴν τοῦ παραμυθιοῦ «τὰ μασεῖς πατῶ, τὰ θωρεῖς φορῶ καὶ μετ' ἃ νοῦ σου πίνω νερὸ» (Μύσων Ζ' (1938), 149).

Τὸ παραμῦθι ὑπ' ἀρ. 44 «Ἡ βασιλοπούλα» ἢ τοῦ Φιορεντίνου καὶ τῆς Ντολτσέτας (σ. 478 - 485) εἶναι πιθανόν, παρὰ τοὺς δισταγμούς τοῦ D. (σ. 12), ὅτι διεμορφώθη, τοῦλάχιστον μέρος αὐτοῦ, εἰς πεζὴν διήγησιν μετὰ τῶν ἑμμέτρων εἰς αὐτὸ ἀποσπασμάτων, ἐξ ἑμμέτρου ποιήματος¹. Οὕτως ἑμμέτρον ἐξ ὀλοκλήρου μορφὴν τοῦ παραμυθιοῦ τούτου ἀπὸ τοῦ σημείου τῆς ἀπαγωγῆς τῆς βασιλοπούλλας καὶ τῆς ἀφίξεως αὐτῆς εἰς τὴν χώραν τοῦ βασιλόπουλλου μέχρι τέλους τῆς ὑποθέσεως ἐδημοσίευσεν ἐκ Σητείας ἡ κ. Εἰρ. Παπαδάκη, Λόγια τοῦ στειακοῦ λαοῦ, ἸΑθ. 1938, σ. 10 - 12, ἀρ. 5.

Τοῦ ὑπ' ἀρ. 45 παραμυθιοῦ (σ. 486 - 524), τὸ ὅποιον προῆλθεν ἐξ ἀποσυνθέσεως εἰς πεζὴν διήγησιν τοῦ μεσαιωνικοῦ στιχορρηγῆματος τοῦ Ἀπολλωνίου τοῦ Τύρου, ἔχω εἰς χεῖράς μου ἀνέκδοτον παραλλαγὴν προερχομένην ἐκ Σκοπῆς Σητείας.

ΓΕΩΡΓ. Κ. ΣΠΥΡΙΔΑΚΗΣ

¹ Ὁ Νικ. Πολίτης (Λαογρ. Α', 80) διετύπωσε πρῶτος, νομίζω, τὴν γνώμην ὅτι τὸ παραμῦθι τοῦτο προέρχεται ἐκ παλαιοῦ ποιήματος.